

Tündérkonyha Nógrádban

Miért is sikerülne minden a legtökéletesebben a mi szabadtéri főzőverseny sorozatunkban, már ami az időjárást illeti? Aztán mégis... Somoskőújfaluba érve mindent a legnagyobb rendben találtunk e téren, akár az előző két helyszínen. Túl lévén a kora reggeli heves esőzés folytán kiszakadt, kérdő- és felkiáltó mondatokban bővelkedő monológon, Géczy Attila régiófelelős fél kilenckor már mosolyogva fogadta vendégeit háza kapujában.

Salgó és Somoskő vára között bármi előfordulhat, mesébe illő fordulatokra számíthat a gyanútlan idegen. Belépve a Géczy-porta elvarázsolt világába, kis idő múltán meg sem lepődnénk, ha tündérek és manók tűnnének fel a virágok között, a lustálkodó cicák és a kedves, medveleső Dzsoni kutya társaságában. Rejtelmes volt maga az esemény is számomra, csupán egyetlen dolog volt biztos: küldetésem célja kézbesíteni egy Nyugdíjasokért emlékérmet.

Hamar egyértelművé vált, hogy a nagyon jó kapcsolatokat ápoló két salgótarjáni klub közös bográcsozó bulijába csöppentem. Az adóügyi klub vezetője, Motyovszki Gréti már egészen korán érkezett, segíteni az előkészületekben, látványos zöldségtállal csinosítani a kolbász- és májaskarikákkal, omlós tepertővel, és Attilko-készítette különleges sültszalonna szeletekkel megrakott hosszú asztalokat. Mire az összes vendég megérkezett, pálinkás jó reggelittel köszöntetvén a háziak részéről, már lobogott a tűz két bográc alatt, a kék és a zöld csapat szakácsainak felügyelete mellett.

Sokáig azonban nem lábatlankodhattunk, mert a népes számú zsűri (azaz a klubtagok kevésbé fájós lábú) tagjai számára a kiadós reggeli után kiránduló programot szerveztek fel Somoskő várához, majd a határt átlépve erdei ösvényeken kerülve vissza, Karácsony József szakszerű vezetésével, aki az adóügyi klub tiszteletbeli tagjaként vezette a társaságot. Sok érdekes történettel fűszerezte a kirándulást, élmény volt hallgatni őt - még a vaddisznók által feltúrt gyalogösvény viszontagságait is feledtetni tudta. A buszmegállóban megismerhettük a nyolcvanöt éves Vali nénit, aki háziasszonyunk, a tündéri Póli ismerőseként ejtett ámulatba bennünket vidámságával, életrevalóságával, mesélő kedvével. A buszunk pontosan érkezett, így nem élvezhettük tovább a társaságát. Alighanem ő is a nógrádi varázsos lelkek egyike lehet.

Utunk végén házigazdáink erdő felőli kerti kapuján léptünk be a mesebirodalomba. Igazi boszorkánykonyha fogadta a visszatérőket, ahol az üstök felett, füstbe burkolózva elmélyült fűszerezés folyt, az ízek és illatok legtökéletesebb elérése céljából. Kivette részét e nagy munkából a család leánya, Panni is, segítvén a vegyes saláta és a magyaros nokedli elkészítésében, majd a kávé szervírozásában. Piros, fehér és zöld színű köretet kínáltak mindkét sertéspörkölthöz, ami látványossága mellett még finom is volt.

Kirítt a társaságból elegáns öltönyével Sebestyén Ferenc, a pénzügyőr klub tagja, akit nyolcvanadik születésnapja alkalmából „rendelt” ide Géczy Attila klubvezető a családi ünnepléstől arra az időre, amíg felköszöntöttük. Meglepetés érte Karácsony Józsefet, alkalmi túravezetőnk, akinek Motyovszki Gréti nyújtotta át a Nyugdíjasokért emlékplakettet, ez alkalommal is megköszönve az aktív részvételt klubjuk életében. A találkozó folyamán még számos kedves, figyelmes ajándéknak örvendhetek többen a megjelentek közül. Gréti egy flakon Maci méznek örvendhetett, míg másvalaki egyedi díjat vehetett át Attilától, a Legkiválóbb sofőr címmel egy doboz alkoholmentes sör formájában... Persze, a házigazda sem maradt ki a köszönő ajándékokból.

Talán úgy tűnhet az eddigiek során, hogy a főzésnek nem is volt jelentősége, pedig igen. Stílusos enteriőrben, külön asztalkán két nagy, „Dugódíj” feliratú befőttes üvegbe lehetett szavazatokat beejteni a kikészített dugók révén. De, hogy melyik a kék és melyik a zöld csapaté (a hovatartozás most nem volt szempont), az nem derült ki. Ez is a rejtelmek része volt. Ugyanolyan húsból készült

a két pörkölt, mégis, teljesen más étel került a tányérra, egyik finomabb, mint a másik. Szerepet játszott a gomba is – itt, az erdő szomszédságában ez szinte elvárás. A Micu által szedett éjjeli gombából jutott egy csomagnyi a messziről jötteknek is...

Úgy látszik, fél nap mégsem elegendő ahhoz, hogy a racionalitás világához ragaszkodó, okvetetlenkedő idegen felfogja végre: itt egy elképesztően gyönyörű közös játék folyik a szeretet, a barátság, az együvé tartozás jegyében. Kellett hozzá még öt perc... Két bográc közül már lehet választani, így kihirdettetett: ez alkalommal Balogh Miklós (Micu) és csapata, Némethné Fábíán Erzsébet és Kónigh Ferenc főztje aratott nagyobb sikert. Mint már annyiszor leírtuk, a kiírt pályázatnak a találkozás, ismerkedés, a közös élmények gyűjtése a legfőbb célja. Ez itt, Somoskőújfaluban tökéletesen sikerült, köszönet érte Géczy Attilának és kedves családjának, amiért teret adtak ennek remek rendezvénynek, és minden segítőnek, résztvevőnek.

Az észak-magyarországi régió balassagyarmati, miskolci és egri klubja kihagyta a lehetőséget, a miskolci adóügyi klub pedig saját kedvére bográcsozott, megmérettetés nélkül. A régió győztes főzőcsapata tehát innen, Salgótarjánból indul az országos döntőre. De, mondhatjuk-e? Egyelőre ez is talányosan nyitott kérdés maradt számomra, de itt, a nógrádi tündérvilágban ez már csak így természetes...

B.Gados Júlia